

LBRIS

We know
books

Mark Twain

Tom Sawyer detectiv
Tom Sawyer în străinătate

Ilustrații
de Anca Smărăndache

Traducere din engleză
de Petre Solomon

arthur

CUPRINS

Tom Sawyer detectiv

- Capitolul 1. Tom și Huck primesc o invitație / 7
Capitolul 2. Jake Dunlap / 16
Capitolul 3. Furtul diamantelor / 24
Capitolul 4. Cei trei somnoroși / 33
Capitolul 5. Tragedia din pădure / 40
Capitolul 6. Planuri de a pune mâna pe diamante / 46
Capitolul 7. Veghe nocturnă / 55
Capitolul 8. De vorbă cu strigoii / 60
Capitolul 9. În căutarea lui Jubiter Dunlap / 68
Capitolul 10. Arestarea unchiului Silas / 76
Capitolul 11. Tom Sawyer îi descoperă pe ucigași / 82

Tom Sawyer în străinătate

- Capitolul 1. Tom caută noi aventuri / 115
Capitolul 2. Înălțarea cu balonul / 128
Capitolul 3. Tom ne lămurește / 139

- Capitolul 4. Furtuna / 150
Capitolul 5. Uscatul / 156
Capitolul 6. O caravană / 167
Capitolul 7. Tom aduce laude puricelui / 175
Capitolul 8. Uite lacul, nu e lacul / 185
Capitolul 9. Tom predică despre deșert / 197
Capitolul 10. Dealul comorilor / 207
Capitolul 11. Furtuna de nisip / 216
Capitolul 12. Jim înfruntă asediul / 229
Capitolul 13. Luleaua lui Tom / 244

CAPITOLUL I

Tom și Huck primesc o invitație

Toate astea s-au petrecut în cea dintâi primăvară după ce eu și Tom Sawyer l-am slobozit pe negrul Jim de la ferma din Arkansaw a unchiului Silas, unde fusese pus în lanțuri ca sclav fugar. Gerul începuse să se moaie, părăsind pământul și văzduhul, încât fiecare zi ce trecea te ducea mai aproape de vremea când începeai să umbli desculț; urma vremea bilelor, apoi vremea sfârlezelor și cea a zmeielor și după aia intrai deodată în vară și te puteai duce la scaldă. Te apucă jalea când te uiți în calendar și vezi cât de departe-i vara! Da, și-ncepi să oftezi și să te-ntuneci; ce mai, ai ceva și nu știi ce! Tot cugetând așa de unul singur, îți cauți un locșor sus pe deal, la marginea pădurii, te-așezi acolo și te uiți în vale, la marele Mississippi! Străbați cu ochii până hăt departe, dincolo de debarcadele unde buștenii par învăluiți în ceață și-n fum, de-atâta depărtare. Și totu-i tăcut și solemn, de parcă toți cei dragi ar fi murit, și aproape că ai vrea și tu să fii mort, ca să se isprăvească odată cu toate!

EBRIS

We know
books

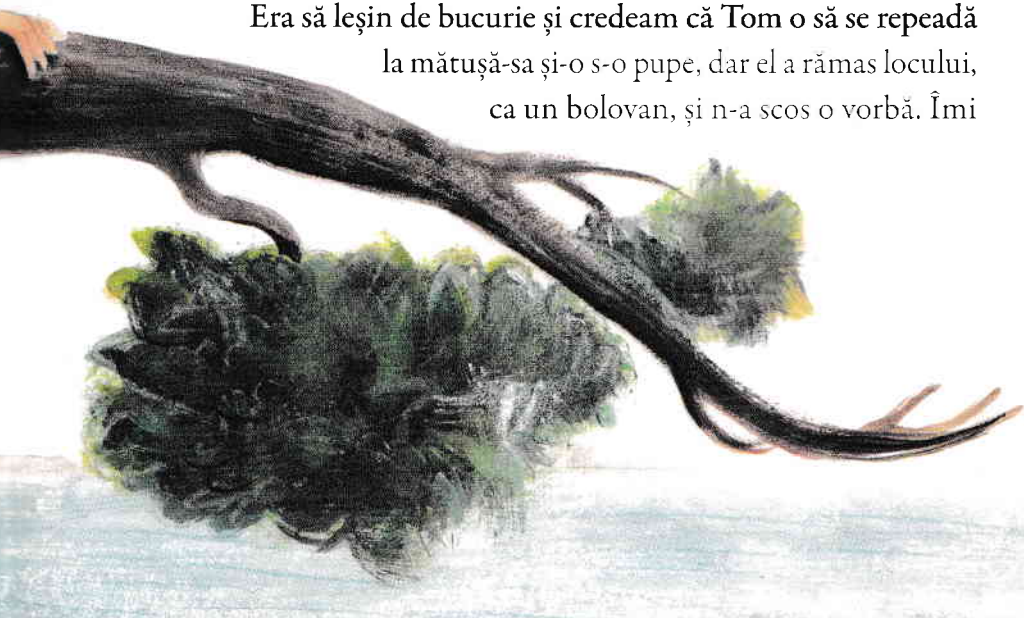

Știi ce-i asta? Frigurile primăverii! Așa se cheamă. Iar când te-apucă, dorești – nici nu prea știi, de fapt, ce dorești, dar te doare inima, așa de aprig dorești! Te-apucă mai ales un dor de ducă, simți că ai vrea să pleci de lângă lucrurile vechi pe care-ai ostenit să le tot vezi și c-ai vrea să vezi altele noi. Asta e: dorești să pleci și să umbli haihui, să ajungi departe, pe meleaguri străine, unde totu-i misterios, minunat și romantic. Iar dacă asta nu se poate, te mulțumești și cu mai puțin – te duci oriunde se poate, numai ca să evadezi, ba mai zici și c-ai avut noroc.

Ei bine, eu și Tom Sawyer ne îmbolnăviserăm de frigurile primăverii, dar rău de tot! N-avea însă niciun rost ca Tom să încerce să evadeze, fiindcă mătușă-sa Polly – zicea el – nu l-ar fi lăsat să plece de la școală și să piardă vremea hoinărind cine știe pe unde. Iată de ce eram amândoi cam plouați. Într-o zi, pe la asfințit, cum ședeam la o parolă pe treptele din fața casei, tușa Polly ieși pe ușă cu o scrisoare în mână și-i spuse:

— Tom, va trebui să-ți faci bagajele și să pleci în Arkansaw. Mătușă-ta Sally are nevoie de tine.

Era să leșin de bucurie și credeam că Tom o să se repeadă la mătușă-sa și-o s-o pupe, dar el a rămas locului, ca un bolovan, și n-a scos o vorbă. Îmi

venea să plâng văzându-l că se poartă așa de prostește, când i se ivise o ocazie ca asta: am fi putut s-o pierdem dacă nu-și arăta mulțumirea și recunoștința. El însă ședea acolo și chibzuia și tot chibzuia, în vreme ce eu mă perpeleam neștiind ce să fac. Deodată, deschise gura și spuse, foarte calm – aș fi fost în stare să-l împușc pentru vorbele astea:

— Îmi pare foarte rău, tușă Polly, dar deocamdată nu pot, te rog să mă scuzi.

Tușă Polly înmărmuri de mirare și de ciudă la auzul acestor vorbe nesăbuite și nu putu scoate-un cuvânt vreme de-o jumătate de minut, ceea ce-mi îngădui să-i șoptesc lui Tom, înghiontindu-l:

— Ți-ai pierdut mințile? Să dai cu piciorul la o baftă ca asta?!

El însă îmi răspunse, tot în șoaptă, și deloc tulburat:

— Huck Finn, ai vrea să-i arăt pe față cât de mult doresc să plec? Păi, ar începe numaidecât să se-ndoiască și să scornească tot felul de boli și primejdii și piedici, și până la urmă și-ar lua vorba înapoi. Lasă, că știu eu cum să lucrez cu ea!

La asta nu mă gândisem. Dar Tom Sawyer avea dreptate. Avea totdeauna dreptate – n-am pomenit cap mai isteț ca al lui – și era gata oricând să-ți dea un răspuns care să te-ntoarcă pe dos. Între timp, mătușă-sa Polly își revenise pesemne, căci spuse:

— Să te scuzi! Ia te uită! În viața mea n-am auzit una ca asta! Să-mi vorbești mie așa?! Ia fă bine și împachetează-ți boarfele! Dacă te mai auz că te scuzi pentru ce vrei și ce nu vrei să faci, o să te scuzi eu pe tine, cu o joardă!

Și-l pocni în scâfârlie cu degetarul, boscorodind de zor – nu mai știu ce spunea, fiindcă eu și Tom o zbughisem spre scară. Când

ajunse-n odaia lui, Tom mă pupă de bucurie – îi părea tare bine c-o să călătorim.

— Înainte de-a porni noi la drum, dumneai o să regreta că m-a lăsat să plec, dar n-o să mai poată face nimic. După tot ce mi-a spus, mândria o s-o-mpiedice să-și ia vorba-napoi.

În zece minute Tom își făcu tot bagajul – afară de ceea ce aveau să-i dea mătușă-sa și Mary. După aceea am mai așteptat vreo zece minute ca tușă Polly să se potolească și să fie iarăși bună și cumsecade: Tom zicea că-i trebuiau pentru asta zece minute, atunci când numai o jumătate din pene i se zbârleau, și douăzeci de minute, când i se zbârleau toate penele. În cazul de față, i se zbârliseră toate. După ce am așteptat să treacă douăzeci de minute, ne-am dus jos, arzând de nerăbdare să aflăm ce scria-n scrisoarea aia.

Mătușă Polly ședea gânditoare, cu scrisoarea-n poală. Ne-am așezat și noi, iar dumneai ne vorbi astfel:

— Cei de-acolo sunt foarte necăjiți și-și închipuie că tu și Huck i-ați putea face să-și uite necazurile, aducându-le cică o „ușurare“. Grozavă „ușurare“ o să le-aduceți tu și Huck Finn! Un vecin de-al lor, pe nume Brace Dunlap, le-o tot cerea de nevastă pe Benny, dar după trei luni i-au spus de la obraz că nu se poate, așa că vecinul ăla s-a supărat foc pe ei. De-aia sunt necăjiți. Cred că-i un tip cu care ei se gândesc că-i mai bine să nu se pună rău, fiindcă au încercat să-l îmbuneze tocmindu-l pe frate-su – un om de nimic – să lucreze la fermă, deși nu prea au bani pentru mâna de lucru și nici nu cred că vor să-l aibă pe ăla pe-aproape. Dar cine-s Dunlapii ăștia?

— Locuiesc la vreo milă depărtare de ferma unchiului Silas – toate fermele de pe-acolo sunt răzlețite așa, tușă Polly, iar Brace

LBRIS

We know
books

Dunlap e mult mai bogat decât toți ceilalți și are o sumedenie de sclavi negri. E văduv, are vreo treizeci și șase de ani, n-are copii, și-i mândru de banii și de puterea lui, de care se cam tem toți. Și-o fi închipuit, cred, că ajunge să ceară mâna oricărei fete ca s-o capete, așa că s-o fi supărat rău când a văzut că n-o poate căpăta pe Benny. Păi, Benny e de două ori mai tânără decât el, și-i frumușică și dulce ca... doar ai văzut-o și matale. Bietul nenea Silas! Mi se rupe inima când mă gândesc la el! După ce că-i așa de chinuit și sărac, încearcă să se pună bine cu vecinul ăla afurisit, tocmindu-l pe dobitocu' de frate-său, Jubiter Dunlap!

— Jubiter?!! Ce nume! Unde l-o fi găsit?

— E doar o poreclă. Cred că i-au uitat de mult numele adevărat. Acum are douăzeci și șapte de ani, dar s-a ales cu porecla asta încă din ziua când s-a dus pentru prima oară la scaldă. Învățătorul a observat o aluniță cât un gologan, rotundă și cafenie, chiar deasupra genunchiului său stâng, și alte patru alunițe mai mici de jur-împrejur, și i-a zis atunci că-i amintește de Jubiter și de lunile lui¹. Iar

¹ Ați înțeles, desigur, că Tom se referă la planeta Jupiter și la sateliții acesteia. (N.tr.)